

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8C/278/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114221503
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiana Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2016:2114221503.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava samosudkyňou JUDr. Bibiánou Ťažiarovou v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO 35 792 752, Pribinova 25, Bratislava 26, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO 47 233 516, Pribinova 25, Bratislava, proti žalovaným: 1. G. S., narodená XX. X. XXXX, bytom K. XXXX/XX, R., 2. A. S., narodená XX. X. XXXX, bytom K. XXXX/X, R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných: VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, Šafárikovo námestie 7. Bratislava, IČO: 42 362 962, zastúpený: JUDr. Patrik Podhorský, advokát, Zámocká 36, Bratislava, o zaplatenie 633,47 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd návrh zamietá.

II. Žalovanej v rade 1 a žalovanej v rade 2 sa náhrada trov konania nepriznáva.

III. Žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania vo výške 99,01 eur k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 18. 8. 2014 domáha voči žalovaným zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 633,47 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne a úrok z omeškania vo výške 1,15 % ročne zo sumy 46,62 eur od 21. 8. 2011 do 30. 8. 2011, zo sumy 46,62 eur od 21. 10. 2011 do 6. 11. 2011, zo sumy 46,62 eur od 21. 11. 2011 do 4. 12. 2011, zo sumy 44,72 eur od 21. 2. 2012 do 26. 2. 2012, zo sumy 44,72 eur od 21. 3. 2012 do 28. 3. 2012, zo sumy 44,72 eur od 21. 4. 2012 do 10. 5. 2012, zo sumy 44,17 eur od 21. 5. 2013 do 5. 6. 2013, zo sumy 44,17 eur od 21. 6. 2013 do 5. 9. 2013, zo sumy 46,62 eur od 21. 7. 2013 do 5. 9. 2013, zo sumy 20,79 eur od 6. 9. 2013 do 15. 10. 2013, zo sumy 46,62 eur od 21. 8. 2013 do 15. 10. 2013, zo sumy 20,79 eur od 16. 10. 2013 do 17. 11. 2013, zo sumy 46,62 eur od 21. 9. 2013 do 17. 11. 2013, zo sumy 20,79 eur od 18. 11. 2013 do 28. 1. 2014, zo sumy 46,62 eur od 21. 10. 2013 do 28. 1. 2014, zo sumy 27,41 eur od 29. 1. 2014 do zaplatenia, zo sumy 46,62 eur od 21. 11. 2013 do zaplatenia, zo sumy 46,62 eur od 21. 12. 2013 do zaplatenia, zo sumy 512,82 eur od 27. 12. 2013 do zaplatenia, tak že úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 870 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 870 eur len 5,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 633,47 eur do zaplatenia a náhrady trov konania.

Uznesením č. k. 8C/278/2015-25 zo dňa 27. 7. 2015 súd konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania a zmluvnej pokuty tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 870 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 870 eur len 5,25 % ročný úrok z omeškania zo sumy 633,47 eur do zaplatenia odmietol.

Návrh žalobca odôvodnil tým, že dňa 21. 10. 2010 uzavrel so žalovanými Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100032743, na základe ktorej poskytol úver 870 eur. Žalované sa zaviazali úver splácať v 42 splátkach po 46,62 eur mesačne. So žalovanými sa dohodli na odklade splátok č. 19, 20, 21 a tieto sa žalované zaviazali splatiť ako splátky č. 43, 44, 45. Neskôr žalované požiadali o ďalší odklad splátok č. 29, 30. Za odklad splatnosti splátok sa žalované zaviazali zaplatiť zmluvnú odmenu vo výške 93,24 eur. Žalované sa dostali do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 10. Do okamžitej splatnosti úveru zaplatili sumu 1417,81 eur. Žalované sa dostali do omeškania s úhradou splátky o viac ako tri mesiace, boli im doručené oznámenie o uplatnení práva veriteľa podľa § 565 OZ, t. j. okamžitú splatnosť úveru z dôvodu omeškania dňa 6. 9. 2013.

Dňa 30. 12. 2014 oznámil vedľajší účastník vstup do konania na strane žalovaných.

Žalované, ktorým bol žalobný návrh riadne doručený dňa 31. 8. 2015 sa k nemu nevyjadrili.

Vedľajší účastník navrhol návrh v celom rozsahu zamietnuť. Vedľajší účastník sa vo veci vyjadril v podaní zo dňa 14.10.2015, kde uviedol, že s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 250/2007 Z.z. a zákona č. 129/2010 Z.z. jednoznačne vyplýva, že zmluva je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa riadi režimom Občianskeho zákonníka. Žalobca poskytol žalovaným sumu 745,26 eur, žalované zaplatili sumu 1417,81 eur a z tohto dôvodu žalobca nemá právo s poukazom na § 3 ods. 1 a § 53 OZ nárok na zaplatenie žiadnej sumy. Ďalej uviedol, že žalobca si v konaní uplatňuje neprimerane vysoké úroky a poplatky za poskytnutie úveru. Takéto dojednania sú v rozpore s dobrými mravmi, a preto sú neplatné. Vedľajší účastník ďalej uviedol, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, a preto sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 115a ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (jedná sa o drobný spor), pričom vykonal dokazovanie oboznámením sa najmä s návrhom zo dňa 13. 2. 2014, vyjadrením vedľajšieho účastníka zo dňa 14. 10. 2015, Žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úvere zo dňa 21. 10. 2010, oznámením veriteľa zo dňa 21. 10. 2010, dodatkom k zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 13. 3. 2013, kartou klienta na čl. 11, s obsahom celého spisového materiálu. Rozsudok bol verejne vyhlásený bez nariadenia pojednávania v zmysle § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu v zákonnej lehote, účastníci konania na verejnom vyhlásení rozsudku neboli prítomní.

Z pripojenej žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8100032743 vyplýva, že žalobca je v nej uvedený ako veriteľ, ako dlžník je tam uvedená žalovaná v rade 1 a ako spoludlžník žalovaná v rade 2. V časti tejto zmluvy - údajov požadovanom revolvingovom úvere v Eur (vyplňte) uvádza, že dlžník žiada žalobcu o poskytnutie úveru. Poskytnutá čiastka úveru je vo výške 870 eur, splatnosť úveru 42/20, mesačná splátka 46,62 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1958,04 eur, predpokladaná RPMN za úver 70,03 %, ročná úroková sadzba 70,03 %, priemerná RPMN 47,39 %, poskytnutá čiastka revolvingu 458,74 eur, celková čiastka pri revolvingu 1118,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,33 %. Zmluva bola žalovanými ako dlžníkom podpísaná dňa 18. 10. 2010, zo strany žalobcu ako veriteľa a dodávateľa bola podpísaná dňa 21. 10. 2010 ako to zo zmluvy vyplýva.

Na karte klienta sa nachádza splátkový kalendár, z ktorého vyplýva rozpis splátok. Z karty súd zistil, že žalovaným bola dňa 21. 10. 2010 vyplatená čiastka 745,26 eur a žalované zaplatili sumu 1417,81 eur.

Zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100032743 z 21.10. 2010 vyplýva, že žalobca so žalovanými uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorou žalobca poskytol žalovaným finančné prostriedky vo výške 870 eur, splatnosť úveru 42/20 mesačná splátka 46,62 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1958,04 eur, RPMN za úver 70,14 %, ročná úroková sadzba 70,03 %, priemerná RPMN 47,39 %, poskytnutá čiastka revolvingu 458,74 eur, celková čiastka pri revolvingu 1118,88 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 60,51 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Zo zmluvy ďalej vyplýva, že zmluvná odmena, ktorá predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom bola dohodnutá vo výške 1958,04 eur, žalované mali zaplatiť ako sumu 1088,04 eur ako rozdiel od sumy 870 eur. RPMN za úver bola stanovená v žiadosti 70,03 % v schválení 70,14% a ročná úroková sadzba úveru 70,03 %. Zmluva neobsahuje splátkový kalendár, rozpis jednotlivých

splátok, resp. koľko sa zarátava na istinu, úroky, či poplatky pri jednotlivjej mesačnej splátke, neobsahuje ani rozpis poplatkov žalobcu za poskytnutie úveru.

Zmluva o úvere, ktorá je predmetom konania, je zmluvou o úvere upravenou v § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obch. zák. medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Keďže však žalovaný uzavrel predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ, na daný právny vzťah sa vzťahujú zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ZSÚ) a ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (OZ) o spotrebiteľských zmluvách. Jedná sa o spotrebiteľský vzťah, ktorý bol uzavretý medzi dodávateľom (žalobcom), ktorý ako je všeobecne známe a dostupné aj z údajov v obchodnom registri, konal v rámci predmetu svojej činnosti a žalovaným ako fyzickou osobou občanom, na svoje súkromné účely. Opak preukázaný nebol. S účinnosťou od 25. 11. 2004 zaviedla novela zákona o ochrane spotrebiteľa, do jeho úpravy ustanovenie § 23a, v zmysle ktorého sa za spotrebiteľské zmluvy považujú i zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. (Matematická) nesprávnosť v jednotlivých ustanoveniach Zmluvy spôsobuje jej zmatečnosť jej základných údajov. Jedná sa o časť zmluvy, ktorú vypisuje žalobca, resp. jeho zamestnanec, žalovaný tak v tomto prípade nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť hodnoty vpisovaných údajov. Potom sú niektoré údaje zo Zmluvy vyplnené nesprávne, resp. nekorešponujú s inými položkami zo Zmluvy, nie je možné takéto ustanovenia považovať za správne a platné a zaväzujúce žalovaného na plnenie.

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, ods. 2 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné, ods. 3 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ods. 4 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané, ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, ods. 3 ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané, ods. 5 neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, ods. 6 ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti, ods. 7 zabezpečenie splnenia záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy prostredníctvom zabezpečovacieho prevodu práva k nehnuteľnosti je pri spotrebiteľskej zmluve neprípustné, ods. 8 ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení ku dňu uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, b) veriteľom

fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, ods. 2 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. v platnom znení poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa ustanovenia § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

Podľa ustanovenia § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Podľa ustanovenia § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka pri pochybnostiach sa predpokladá, že dojednaná výška úrokov sa týka ročného obdobia.

Podľa ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Ak lehota na vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú.

Podľa ustanovenia § 503 ods. 2 Obchodného zákonníka ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky.

Podľa ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov.

Podľa ustanovenia § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti (§ 153 ods. 1 O.s.p.).

Uzavretú zmluvu súd podrobil kontrole, či obsahuje všetky zákonné náležitosti v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z.. a zistil, že neobsahuje zákonnú náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Teda zmluva neobsahuje rozčlenenie splátok úveru tak, aby bolo zrejmé aká čiastka z celkovej výšky splátky predstavuje istinu, úrok a iné poplatky. Nie je nepostačujúce uviesť len celkovú výšku mesačnej splátky.

Zmluva taktiež neobsahuje zákonnú náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 1 písm. f) citovaného zákona a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Účelom zavedenia uvedenej náležitosti zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti. Uvedené nemôže plniť údaj o splatnosti prvej splátky, počte splátok. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi.

Priamo v zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) v súlade s ustanovením § 9 ods. 1 písm. j) citovaného zákona, keď v žiadosti je uvedená výška RPMN 70,03 %, avšak v časti 6. Zmluvy - Údaje o schválenom revolvingovom úvere, je uvedená výška RPMN 70,14 %, preto má súd za to, že nedošlo k dohode o výške RPMN a teda zmluva neobsahuje údaj o RPMN.

Súd mal preukázané, že z oznámenia o schválení úveru vyplynulo tvrdenie veriteľa, že úver sa poskytol vo výške 870,- eur, celková čiastka, ktorú mali žalované zaplatiť 1958,04 eur, a ďalej odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 Dohody je 124,74 eur. V zmluve v údajoch o schválenom úvere údaj o odmene podľa čl. 8 zmluvy uvedený nie je. Žalované mali úver splácať 42 mesiacov pri výške mesačnej splátky 46,62 eur, teda mali žalobcovi celkom zaplatiť 1958,04 eur.

Vzhľadom na uvedené súd posúdil predmetnú zmluvu a považoval poskytnutý úver v zmysle ustanovia § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov. Súd dospel k záveru, že aj v prípade bezúročnosti a úveru bez poplatkov by sa žalobca nemohol domáhať zaplata sumy žiadnej dlžnej sumy od žalovaných, nakoľko z karty klienta vyplýva, že žalobca vyplatil žalovaným sumu 745,26 eur, hoci podľa zmluvy mal byť žalovaným poskytnutý úver vo výške 870 eur a žalované zaplatili sumu 1417,81 eur t. j. vyššiu sumu aká jej bola zo strany žalobcu skutočne poskytnutá. Súčasťou sumy 870 eur bola suma 124,74 eur uvedená v čl. 8 bod 8.1 zmluvy. Podľa uvedeného článku zmluvy (nie samostatného návrhu na uzavretie zmluvy podľa bodu 5 a 6) mala byť predmetom dohoda o poskytnutí služieb spočívajúca v záväzku veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek úveru resp. revolvingu a z toho vyplývajúci záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 124,74 eur za poskytnutie služby za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 64,80 eur. Uvedené zmluvné dojednanie, na základe, ktorého dlžník požiadal o možnosť odkladu splátok v súhrnnej výške splátok 139,86 eur, vo vzťahu ku ktorej zaplatil odplatu 124,74 eur, považuje za dojednanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka. Zo skutkových zistení, ktoré z vykonaného dokazovania vyplýva, že v danej právnej veci si účastníci konania dojednali v zmluve o revolvingovom úvere za poskytnutie úveru 870 eur zmluvnú odmenu, keď celkom mala žalovaná zaplatiť sumu 1958,04 eur (42 x 46,62 eur). Uvedená zmluvná odmena - úroky tak predstavuje 125 % zo sumy úveru. Pri zohľadnení doby splatnosti úveru (3,5 roka) predstavujú dojednané ročné úroky z úveru viac ako 35 %. Dojednanie výšky úrokov, i napriek tomu, že je prejavom zmluvnej voľnosti účastníkov zmluvy, sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Aj keď Občiansky zákonník neobsahuje legálnu definíciu pojmu dobré mravy, právne teória a ustálená súdna prax pod pojmom dobré mravy rozumie pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie, pričom tieto pravidlá ako súhrn určitých etických a kultúrnych noriem v spoločnosti sú všeobecne uznávané a je daný všeobecný záujem na ich rešpektovaní. Dojednanie úrokov z úveru pre občana - fyzickú osobu v miere viac 33 % ročne, ktorá miera významne prevyšuje priemernú mieru úrokov 12,71 % ročne z nových úverov poskytovaných v danom období obchodnými bankami obyvateľstvu so začiatočnou dobou fixácie 1 až 5 rokov (tento poznatok si súd nemusel získavať dopĺňaním dokazovania vyžadujúcim si prejednanie veci na pojednávaní, pretože tu šlo o skutočnosť známu súdom všeobecne a teda i

tunajšiemu z jeho rozhodovacej činnosti, tzv. notorieta s nepotrebnosťou jej dokazovania podľa § 121 O. s. p.) porušuje podľa súdu uvedené pravidlá morálneho charakteru, teda je v rozpore s dobrými mravmi. V dôsledku toho je dojednanie o zmluvnej odmene za úver v zmluve účastníkov neplatné a žalovaná mala za povinnosť splatiť žalobcovi len sumu skutočne čerpanej istiny úveru. Vzhľadom na vyššie uvedené, že žalované zaplatili žalobcovi sumu 1417,81 eur teda viac ako im žalobca poskytol vo výške 745,26 eur, súd považoval návrh za nedôvodný a návrh zamietol spolu s príslušenstvom.

Podľa ustanovenia § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Podľa ustanovenia § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

Podľa ustanovenia čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ustanovenia čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vnesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Podľa ustanovenia čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

Podľa ustanovenia čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

Podľa ustanovenia čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

Podľa ustanovenia čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

Zmluvná pokuta ako jeden zo zabezpečovacích prostriedkov je peňažná suma, ktorú je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi v prípade, ak nesplní svoju zmluvnú povinnosť. Pre zmluvné dojednanie o zmluvnej pokute zákon obligatórne predpisuje písomnú formu, ktorej nevyhnutnou náležitosťou je uvedenie výšky pokuty, prípadne aspoň určenie spôsobu, akým bude stanovená. Určenie výšky pokuty zásadne je vecou vzájomnej dohody účastníkov tohto dojednania. Tak občiansky zákonník, ako aj obchodný zákonník nijako neobmedzujú maximálnu výšku zmluvnej pokuty. Pri dojednaní jej výšky zmluvné strany by mali dbať iba o súlad dohody o zmluvnej pokute s niektorými všeobecnými požiadavkami zákona, predovšetkým s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, t.j. o súlad právneho úkonu s dobrými mravmi. Zo zmluvných dojednaní bodu 14 bod 14.1, podľa ktorého v prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru alebo jej časti je dlžník povinný veriteľovi zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % dlžnej sumy za každý deň omeškania (t. j. 23,725 % ročne).

Z obsahu zmluvy uzavretej medzi účastníkmi vyplýva, že text zmluvy a Zmluvných dojednaní bol vopred pripravený dodávateľom pre neurčitý počet budúcich spotrebiteľov, zmluva bola pripravená vopred v podobe predbežne formulovanej tzv. typovej, resp. štandardnej zmluvy, pričom do zmluvy sa dopisovali iba údaje individualizujúce spotrebiteľa ako schválenie výšky pôžičky, výška splátky, počet splátok. Žalované ako spotrebiteľky mali síce zrejme možnosť oboznámiť sa s dojednanými zmluvnými ustanoveniami pred podpisom zmluvy, ale nesporne nemohli ovplyvniť ich obsah. Pokiaľ ide o samotnú zmluvnú pokutu, táto nebola dohodnutá účastníkmi v samotnej formulárovej zmluve, ale je uvedená v bode 14.1 Zmluvných dojednaní, ktorých obsah nemohli žalované nijakým spôsobom ovplyvniť a na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalované prehlásili, že si zmluvné dojednanie prečítali a porozumeli im. Vychádzajúc dikcie ustanovenia § 544 ods. 2 Obč. zákona, ktoré ustanovenia výlučne upravujú zmluvnú pokutu, platí, že zmluvná pokuta môže byť dojednaná len písomne, kde musí byť určená výška pokuty, alebo spôsob určenia. Súd mal za to, že dojednanie zmluvnej pokuty iba v zmluvných dojednaní, ktoré majú formu formuláru, ktoré by mali byť známe účastníkovi spotrebiteľskej zmluvy, ako spotrebiteľovi, nie je písomne uzavretá zmluva na dojednanie zmluvnej pokuty, keď všeobecné zmluvné dojednanie neboli podpísané žalovanými. Napriek prehláseniu žalovaných o tom, že si ich prečítali, súd má pochybnosť o tom, že oboznámenie zo strany žalovaných bolo ešte pred podpisom samotnej zmluvy, aj vzhľadom na veľmi drobné písmená Všeobecných obchodných podmienok, ťažko čitateľné, ktoré sťažujú možnosť oboznámenia sa s týmito podmienkami pri uzatváraní zmluvy, na ktoré už existujú rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, ktoré považujú takéto zmluvy za neplatné. Keďže nebola riadne splnená podmienka dojednania individuálnej zmluvnej pokuty v zmluve, súd návrh v časti zaplatenia zmluvnej pokuty v celom rozsahu zamietol pre nesplnenie podmienok stanovených v zákone, dojednanie zmluvnej pokuty písomne v zmluve, keď zmluvné podmienky žalované nepodpísali.

Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa ustanovenia § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Vzhľadom na to, že súd zamietol návrh v časti žalovanej sumy, zamietol súd aj návrh v časti požadovaného úroku z omeškania, preto neposudzoval z dôvodu hospodárnosti ani dôvodnosť výšky úroku z omeškania ani deň vzniku z omeškania.

Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 151 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žalovaným, ktoré boli v konaní celkom úspešné nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si žiadnu neuplatnili a ani zo spisového materiálu im žiadna náhrada trov konania nevznikla.

Podľa ustanovenia § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa ustanovenia § 24 Občianskeho súdneho poriadku účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ÚSR“), každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

O náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, ktorý vystupoval v konaní na strane úspešných žalovaných, rozhodol súd podľa ustanovenia § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď vedľajšiemu účastníkovi priznal voči neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania v sume 96,01 eura.

Súd preskúmal vyúčtovanie trov konania, v zákonnej lehote predložené právnym zástupcom vedľajšieho účastníka, a uznal ako účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia v nasledovnej výške:

- odmena advokáta za 2 úkony právnej služby á 41,29 eura (prevzatie a príprava právneho zastúpenia zo dňa 2. 9. 2014, vyjadrenie vo veci samej zo dňa 14. 10. 2015, podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.;

- režijný paušál pri úkonoch právnej služby: 1 x á 8,04 eura, 1 x á 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.;

teda celkom trovy právneho zastúpenia vo výške 99,01 eura, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka podľa ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Pokiaľ ide o samotné právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, súd je toho názoru, že nárok vedľajšieho účastníka je oprávnený, nakoľko v konaní podporoval žalované a vystupoval na strane úspešných žalovaných, ktorým právo na náhradu trov konania vzniklo. Zároveň súd považoval trovy právneho zastúpenia vzniknuté vedľajšiemu účastníkovi za účelne vynaložené trovy v zmysle vyššie uvedeného, keď vedľajší účastník, tak ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má nesporne právo dať sa v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí, a ktorým môže byť aj advokát, a to bez ohľadu na to, za akým účelom vedľajší účastník vznikol a či sú v jeho radoch zastúpené osoby s právnickým vzdelaním, a to s poukazom na už vyššie citované ustanovenia § 93 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, § 24 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj ustanovenie § 47 ods. 2 a 3 ÚSR. Zároveň išlo o účelne poskytnuté úkony právnej služby, keď išlo jednoznačne o úkony smerujúce k ochrane práv žalovaných, a síce prevzatie právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, vyjadrenie vo veci samej zo dňa 14. 10. 2015 s argumentáciou vzťahujúcou sa na prejednávaný prípad.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z., ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí návrh na súdny výkon rozhodnutia.